



Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 02.09.2019 по 06.09.2019

2019/30

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

Дата прийняття:	03/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	03/12/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Конвенція).
Назва:	CASE OF JANUŠKEVIČIENĖ v. LITHUANIA (Application no. 69717/14)
Зміст:	<p>23 жовтня 2007 року Вільнюський офіс Служби фінансових розслідувань (Офіс) розпочав досудове розслідування за фактами шахрайського привласнення майна у великих розмірах, вчинених організованою групою у 2005–2007 роках. Більше тридцяти осіб та компаній були підозрювані у співучасті у здійсненні такої злочинної діяльності.</p> <p>25 жовтня 2007 року Офіс офіційно повідомив заявницю про підозру у вчиненні шахрайства організованою групою, організатором якої вона була. Згідно з повідомленням заявниця як керівник організованої групи та інші особи, які входили до її складу, зокрема особи, до відання яких входило керівництво декількома компаніями, на ім'я яких підроблювались рахунки-фактури та інші бухгалтерські документи, сприяли іншим компаніям у привласненні коштів у вигляді несплати податку на додану вартість.</p> <p>За фактами вчинення вищевказаних злочинів було розпочато декілька досудових розслідувань, матеріали яких згодом були направлені до суду.</p> <p>Рішеннями суду у 2009, 2012 та 2014 роках було визнано винними у пред'явлених обвинуваченнях декількох осіб; рішення також включали в себе твердження, що заявниця, інші особи, які отримали підроблені рахунки-фактури та грошові кошти, та обвинувачені діяли спільно.</p> <p>17 квітня 2014 року заявниці та іншим співучасникам було пред'явлено обвинувачення у вчиненні зазначених вище злочинів.</p> <p>В обвинувальному акті зазначалося, що докази вчинення заявницею злочинів містяться у кримінальних справах проти інших осіб та компаній.</p> <p>30 квітня 2014 року справа заявниці була направлена до суду для розгляду по суті.</p> <p>5 січня 2018 року всі обвинувачені у справі звернулися до суду з клопотаннями про звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку із закінченням строків давності.</p> <p>23 січня 2018 року суд закрит кримінальне провадження проти заявниці та інших співобвинувачених у зв'язку зі спливом строку давності. Суд вказав, що кримінальні правопорушення були імовірно</p>

	<p>вчинені у 2005–2007 роках, і навіть враховуючи серйозність пред'явлених обвинувачень, строк давності відповідно до закону складає десять років, а інформація про те, що обвинувачені вчинили нові злочини або переховувались від слідства та/або суду, відсутня.</p> <p>У своїй заяві до ЄСПЛ заявниця скаржилася, що вона не мала можливості оскаржити судові вироки проти інших осіб, які вплинули на її право на презумпцію невинуватості, що становило порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).
Дата прийняття:	03/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	03/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MUHINA v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA (Application no. 342/09)
Зміст:	<p>Заявниця орендувала у держави квартиру (соціальне житло) з 1989 року. У 1996 році її квартира була серйозно пошкоджена, внаслідок чого вона більше не була придатною для життя. У невстановлену дату заявниця звернулась із позовом до державних органів, вимагаючи поселення її в альтернативному житлі. Вона стверджувала, що орендоване нею житло перебувало у власності держави. 25 квітня 2000 року районний суд задовольнив позовні вимоги заявниці та зобов'язав місцеві органи влади надати їй альтернативне житло, проте це рішення суду не виконувалося впродовж багатьох років.</p> <p>Після 25 квітня 2000 року заявниця припинила сплачувати рахунки за квартиру, вважаючи, що оскільки квартира більше непридатна для життя, то заявниця не може нести витрати за користування нею. Окрім того, заявниця скаржилася, що більшість комунальних послуг вже не були доступними (теплопостачання, гаряча вода, ремонт будинку тощо).</p> <p>11 січня 2007 року Муніципальна компанія з управління житловим фондом звернулась до суду з позовом до заявниці, вимагаючи зобов'язати останню сплатити борг за комунальні послуги (приблизно 568 євро на час подій). Надалі позивач збільшив суму боргу, оскільки було встановлено, що в квартирі мешкало двоє осіб, а не лише одна заявниця.</p> <p>Заявниця у відповідь вказала, що позовні вимоги Муніципальної</p>

	<p>компанії мають буди відхилені у зв'язку із спливом трирічного строку позовної давності.</p> <p>Муніципальна компанія заперечила, наголошуючи, що строк позовної давності не минув, оскільки стосовно неї були ініційовані судові провадження з боку компаній, які надають послуги (тепло-, світло-, водопостачання) у 2004–2005 роках. Це означало, що Муніципальна компанія мала б подати позови проти осіб, які мають заборгованість за отримані комунальні послуги, але не сплатили її через неї як посередника. Рішеннями судів, які були додані до матеріалів справи, було встановлено факт укладання Муніципальною компанією та різними постачальниками послуг контрактів на постачання тепла, води та електрики у багатоквартирні будинки, які перебували під управлінням Муніципальної компанії.</p> <p>17 травня 2007 року районний суд задовольнив позовні вимоги Муніципальної компанії. Заявниця подала апеляційну скаргу, зокрема, стверджуючи про сплив строку позовної давності. Проте суди апеляційної і касаційної інстанцій її скарги відхилили як необґрунтовані.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	03/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	03/12/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF RELIGIOUS COMMUNITY OF JEHOVAH'S WITNESSES OF KRYVYI RIH'S TERNIVSKY DISTRICT v. UKRAINE</u> (Application no. 21477/10)
Зміст:	<p>Справа стосувалася скарги заявника – релігійної громади свідків Єгови Тернівського району м. Кривого Рогу Дніпропетровської області до ЄСПЛ на те, що у них не було можливості побудувати будівлю для проведення богослужінь на земельній ділянці з огляду на відмову місцевих органів влади надати таку ділянку в оренду.</p> <p>У 2004 році громада-заявник придбала у приватних осіб житловий будинок з метою наступної побудови місця богослужіння – «Залу Царства». Відчужувачі будинку не мали оформленого права власності на земельну ділянку, яка перебувала у комунальній власності.</p> <p>7 вересня 2004 року громада-заявник звернулась до мерії міста із заявою про надання земельної ділянки для будівництва «Залу Царства» в оренду.</p> <p>24 лютого 2005 року департамент архітектури та містобудування</p>

погодив розташування «Залу Царства» на земельній ділянці та відповідний проект.

21 липня 2005 року комісія, яка складалася з представників органів управління земельними ресурсами, охорони здоров'я та пожежної безпеки також погодила розташування «Залу Царства».

28 вересня 2005 року місцева Рада попередньо погодила розташування «Залу Царства» та попередила про необхідність протягом року підготувати проектну документацію на відведення земельної ділянки та будівництва місця богослужіння.

У 2006 році громада-заявник замовила та отримала від спеціалізованої компанії проектну документацію на відведення земельної ділянки. Проектна документація була погоджена місцевими органами містобудування, управлінням земельними ресурсами, місцевим органом державного земельного кадастру, органами охорони довкілля та охорони здоров'я, а також управлінням охорони культурної спадщини.

6 вересня 2006 року місцевий орган архітектури та містобудування подав до місцевої Ради проект рішення про затвердження проектною документації та надання громаді-заявникові земельної ділянки в оренду. Того ж дня органи влади поінформували громаду-заявника про те, що нові власники двох будинків, які розташовані поряд із цією земельною ділянкою, заперечують проти розміщення на ній місця богослужіння.

15 вересня 2006 року громада-заявник звернулася до місцевого органу влади з проханням про надання їй копій листів сусідів, проте надані вони не були.

27 вересня 2006 року на засіданні місцевої Ради мав бути розглянутий проект Рішення про затвердження проектною документації, проте він не був прийнятий чи то з причини зняття з порядку денного, чи то у зв'язку із недостатньою кількістю голосів, необхідних для затвердження.

В лютому 2007 року громада-заявник ініціювала перший судовий розгляд проти місцевої Ради, вимагаючи визнання її бездіяльності незаконною.

В червні 2007 року Дніпропетровський обласний господарський суд задовольнив позов громади-заявника та визнав бездіяльність місцевої Ради, яка полягала у незатвердженні проектною документації і подальшому ненаданні земельної ділянки в оренду, незаконною. Суд, зокрема, вказав, що громада-заявник виконала всі вимоги, необхідні для отримання земельної ділянки в оренду; щодо заперечень сусідів – власників будинків, що межують зі спірною земельною ділянкою, суд зазначив, що їх незгода не могла бути важливим чинником для

	<p>бездіяльності місцевої Ради. Це рішення набуло статусу остаточного. 11 червня 2007 року управління земельними ресурсами поінформувало громаду-заявника про те, що 14 травня 2007 року проект рішення про затвердження проектної документації було повторно подано на розгляд місцевої Ради, але 30 травня 2007 року він був знятий з порядку денного через конфлікт між громадою і мешканцями та їх протилежну позицію щодо проекту. Останні обурювалися перспективою скупчення людей та автомобілів, що виникала б під час майбутніх зустрічей та богослужінь.</p> <p>29 серпня 2007 року місцева Рада розглянула проект рішення про затвердження проектної документації, проте для ухвалення позитивного рішення не було набрано достатньої кількості голосів.</p> <p>В січні 2008 року громада-заявник ініціювала друге судове провадження проти місцевої Ради шляхом подачі позову з вимогою зобов'язати місцеву Раду укласти договір оренди.</p> <p>В грудні 2008 року господарський обласний суд відмовив у задоволенні позову громади-заявника, посилаючись, окрім іншого, на те, що рішення про надання земельних ділянок в оренду належали до виключної компетенції місцевої ради, і суд не може замінити її.</p> <p>Подальші скарги громади-заявника на попереднє рішення суду були відхилені.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 9 Конвенції (право на свободу думки, совісті та релігії).</p> <p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>03/09/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>03/09/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF DOBROVITSKAYA AND OTHERS v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA AND RUSSIA</u> <i>(Applications nos. 41660/10 and 5 others)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Деталі кожної із заяв наведені в таблиці, яка є додатком до цього рішення.</p> <p>Кожен із заявників був затриманий/ув'язнений представниками влади самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки».</p> <p>Всі заявники, окрім заявника за скаргою № <u>28972/13</u>, скаржилися на незаконне ув'язнення, нелюдські умови перебування під вартою, несправедливий суд та відсутність ефективного засобу правового захисту щодо їхніх скарг.</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

Констатоване порушення (стаття):	<p>Відсутність порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) Республікою Молдова.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції Російською Федерацією.</p> <p>Відсутність порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість) Республікою Молдова.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції Російською Федерацією стосовно всіх заявників, окрім заяви п. Voltenco.</p> <p>Відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) Республікою Молдова.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції Російською Федерацією щодо заяв п. Petiș, п. Ciumacenco, п. Doagă та п. Gherghelejiu.</p> <p>Відсутність порушення статті 2 Протоколу № 4 до Конвенції (право на свободу пересування) Республікою Молдова.</p> <p>Порушення статті 2 Протоколу № 4 до Конвенції Російською Федерацією стосовно п. Dobrovitskaya.</p> <p>Відсутність порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) Республікою Молдова.</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції Російською Федерацією щодо п. Ursu, п. Samatov, п. Voltenco, п. Beșleaga та п. Bevziuc.</p>
Дата прийняття:	05/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	05/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF HASANOV AND OTHERS v. AZERBAIJAN <i>(Applications nos. 39919/07 and 14 others – see appended list)</i>
Зміст:	<p>Обставини, які мають відношення до арешту та засудження заявників, та подальші адміністративні провадження щодо них є схожими до обставин справ <i>Bayramov v. Azerbaijan</i> ([Комітет] № 19150/13 та 52022/13, 6 квітня 2017 року); <i>Huseynov and Others v. Azerbaijan</i> ([Комітет] № 34262/14 та інші, 24 листопада 2016 року); <i>Huseynli and Others v. Azerbaijan</i> (№ 67360/11 та інші, 11 лютого 2016 року); <i>Gafgaz Mammadov v. Azerbaijan</i> (№ 60259/11, 15 жовтня 2015 року).</p> <p>Інакше кажучи, заявники, які на час подій були членами різних опозиційних партій та рухів, були затримані та засуджені на підставі різних статей Кодексу про адміністративні правопорушення з метою їх покарання за участь в мирних демонстраціях або запобіганню такій участі. Додаткова інформація, яка стосується заявників, включно з їх особистими даними, наведені в таблиці, яка є додатком до цього рішення.</p>
Констатоване	Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

порушення (стаття):	<p>недоторканість) щодо заяв № 39919/07, 66881/11, 981/15, 14983/15, 30502/15 та 30506/15.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо заяв № 39919/07, 66881/11, 981/15, 2931/15, 2941/15, 14983/15, 30502/15 та 30506/15.</p> <p>Порушення статті 11 Конвенції (право на свободу зібрань та об'єднань) стосовно арешту заявників та їх ув'язнення щодо всіх заяв.</p> <p>Суд постановив, що держава не виконала своїх зобов'язань за статтею 34 Конвенції (право на звернення до Суду) щодо заяв № 39919/07 та 56947/10.</p>
Дата прийняття:	05/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	05/09/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF ANDERSONE v. LATVIA</u> <i>(Application no. 301/12)</i>
Зміст:	Заявник скаржився, що тривалість судового розгляду його справи була несумісною з принципом розгляду справи протягом «розумного строку».
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	05/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	05/12/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF AGRO FRIGO OOD v. BULGARIA</u> <i>(Application no. 39814/12)</i>
Зміст:	<p>У 2006 році заявник – ТОВ «Агро Фридо» (ТОВ) подало заявку на отримання субсидії за програмою «SAPARD»¹ (яка була заснована 1999 року Радою Європейського Союзу) для проекту будівництва сільськогосподарського ринку в м. Нова Загора. В Болгарії ця програма адмініструвалась урядовим агентством «Державний фонд сільського господарства» (Фонд).</p> <p>У серпні 2006 року Голова Фонду відхилив заявку ТОВ, встановивши,</p>

¹ «Спеціальна передвступна програма для сільського господарства та розвитку села», яка запроваджувалась з метою допомоги країнам-кандидатам з Центральної та Східної Європи у підготовці до вступу в Європейський Союз.

що ТОВ не додало до заявки необхідних документів, яка загалом не відповідає встановленим програмою вимогам, оскільки проект передбачав, що на ринку будуть реалізовуватись саджанці винограду, а фінансування в рамках програми «SAPARD» могло бути надано для сільськогосподарських ринків, де реалізуються лише овочі, фрукти, квіти та рибна продукція.

Не погодившись із відхиленням заявки, ТОВ звернулося до суду, який, розглянувши справу, 31 березня 2008 року ухвалив рішення про скасування рішення Фонду та направлення заявки до Фонду на перегляд. Суд вказав, що ТОВ виконало всі вимоги та подало необхідні відомості, а саджанці винограду є сільськогосподарською продукцією і можуть реалізовуватись на відповідному ринку. Однак, заявка на отримання субсидії вже не могла бути переглянута. В листі від 10 грудня 2009 року, Голова Фонду проінформував ТОВ про те, що укладання контрактів між Фондом та кінцевими бенефіціарами в межах програми «SAPARD» було припинено в жовтні 2007 року, з причини набуття Болгарією членства у Європейському Союзі 1 січня 2007 року. У 2010 році ТОВ подало позов до Фонду з вимогою відшкодування шкоди у розмірі субсидії, яка мала б бути отримана ТОВ у разі прийняття його заявки та відсотків нарахованої пені.

Рішенням адміністративного суду від 15 листопада 2010 року позов ТОВ було відхилено, проте 15 квітня 2011 року за поданою ТОВ апеляцією Верховний Адміністративний Суд скасував попереднє рішення суду та у повному обсязі задовольнив вимоги ТОВ про відшкодування шкоди, присудивши приблизно 2 850 000 євро компенсації шкоди та приблизно 367 000 євро нарахування пені. Це рішення суду не підлягало оскарженню і набуло статусу остаточного.

В червні 2011 року Міністр фінансів, діючи від імені держави, подав заяву про перегляд рішення Верховного Адміністративного Суду від 15 квітня 2011 року, яка була задоволена 6 жовтня 2011 року. Міністр вказав, що оскільки виплати по програмі «SAPARD» вже припинені, то сума відшкодування має бути сплачена за кошти державного бюджету, а тому рішення суду від 15 квітня 2011 року мало вплив на функціонування держави, хоча вона участі в цьому процесі не брала.

В грудні 2011 року Верховний Адміністративний Суд задовольнив заяву Міністра про перегляд, скасував своє рішення від 15 квітня 2011 року та призначив перегляд справи.

За результатами повторного перегляду Верховний Адміністративний суд відхилив позов ТОВ. Суд встановив, що прямого причинно-наслідкового зв'язку між відмовою Фонду в наданні субсидії ТОВ та будь-якою шкодою, яку зазнало ТОВ, немає, оскільки виплата такої субсидії могла бути здійснена лише після здійснення ТОВ інвестування

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	в проект. Однак проект ТОВ по будівництву ринку сільськогосподарської продукції в життя втілено не було.
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Дата прийняття:	05/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	05/12/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF RIZZOTTO v. ITALY (no. 2) (Application no. 20983/12)
Зміст:	<p>16 вересня 2010 року слідчий суддя м. Палермо постановив ухвалу про обрання заявникові запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у зв'язку з його участю у кримінальній справі за фактом незаконного обігу наркотичних речовин. Оскільки органам поліції не вдалося встановити місцезнаходження заявника, його було оголошено в розшук та призначено адвоката для захисту інтересів.</p> <p>13 жовтня 2010 року адвокат подав апеляційну скаргу до районного суду м. Палермо на ухвалу про досудове тримання заявника під вартою на підставі статті 309 Кримінального процесуального кодексу. Суд відхилив апеляційну скаргу адвоката.</p> <p>6 грудня 2010 року заявника було затримано в м. Мальта. Заявник самостійно обрав захисника для захисту своїх інтересів. Надалі, захисник оскаржив ухвалу слідчого судді про обрання йому запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою на час досудового розслідування. 20 грудня 2010 року заявника було екстрадовано до Італії та поміщено під варту у м. Рим.</p> <p>3 січня 2011 року відбулося судове засідання у районному суді м. Палермо. Заявник, який на той час перебував під вартою у м. Рим, не був присутній на судовому засіданні, проте його інтереси представляв адвокат.</p> <p>Суд визнав подану адвокатом апеляційну скаргу неприйнятною з підстав, що заявник вже скористався своїм правом апеляційного оскарження в той час, коли призначений захисник апелював на ухвалу слідчого судді на час перебування заявника у розшуку.</p> <p>Заявник подав апеляцію з питань права, проте Касаційний Суд відхилив її, посилаючись на принцип «єдиної апеляції», відповідно до якого, незалежно від того яким саме адвокатом подана апеляція: призначеним від імені заявника, який перебував у розшуку, чи</p>

	<p>залученим заявником самостійно, останньому не дозволяється подавати додаткову апеляцію чи клопотати про продовження строку на апеляційне оскарження.</p> <p>В подальшому заявник подавав клопотання до слідчого судді про зміну запобіжного заходу на більш м'який, проте суддя відхилив його клопотання; апеляція на це рішення суду подана не була.</p> <p>14 вересня 2011 року районний суд м. Палермо призначив заявникові покарання у вигляді двох років та восьми місяців позбавлення волі зі сплатою штрафу у розмірі 12 000 євро. 20 липня 2012 року заявника було звільнено у зв'язку із відбуттям призначеного покарання.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції (право на оперативний перегляд законності тримання під вартою).
Дата прийняття:	05/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	05/12/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF THEODOROU AND TSOTSOROU v. GREECE</u> (App. No(s).57854/15)
Зміст:	<p>1971 року пан Г. (заявник) одружився з пані П., у шлюбі з якою народилася донька.</p> <p>У 2001 році шлюб було розірвано рішенням Афінського регіонального суду, який у своєму рішенні вказав, що пара проживала окремо починаючи з 1996 року.</p> <p>У 2004 році було видано свідоцтво про розірвання шлюбу.</p> <p>У 2005 році пан Г. одружився з сестрою пані П. (пані Т.; заявниця) шляхом проведення релігійної церемонії. Наступного року колишня дружина заявника поскаржилася до прокуратури на їхній шлюб, вимагаючи визнання його недійсним через сімейну спорідненість одружених, яка виникла у зв'язку з попереднім шлюбом чоловіка.</p> <p>У 2010 році регіональний суд скасував шлюб заявника та заявниці на підставі статті 1357 Цивільного Кодексу Греції, якою заборонено шлюб між особами, пов'язаними родинними зв'язками до третього ступеня сімейної спорідненості побічного походження.</p> <p>У своєму рішенні суд також вказав, що заявник та заявниця є родичами другого ступеня спорідненості побічного походження, а національним законодавством їх шлюб заборонений з урахуванням міркувань пристойності та поваги до інституту сім'ї. Шлюб заявників було скасовано остаточним рішенням Касаційного Суду 29 червня 2015 року, яким їхня скарга була відхилена.</p>

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 12 Конвенції (право на шлюб).
Дата прийняття:	05/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	05/12/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF OLEWNIK-CIEPLIŃSKA AND OLEWNIK v. POLAND</u> (Application no. 20147/15)
Зміст:	<p>Справа стосувалася викрадення та вбивства брата та сина заявників О. Він був викрадений у 2001 році у віці 25 років. О. утримувався та зазнавав жорстокого поводження до 2003 року, коли був убитий, незважаючи на те, що його сім'я передала викуп, який вимагався викрадачами через телефонні повідомлення та листи, що містили погрози його життю. Зрештою, його тіло було знайдено у 2006 році, коли один із викрадачів, який мав статус свідка у 2005 році, зізнався і вказав місце поховання.</p> <p>У 2010 році остаточно було засуджено десять членів банди, в основному, на основі зізнань. На судовому процесі вони описали, як прикували жертву до стіни за шию і ногу. Йому також вводили наркотики, били і погано годували. Імовірний лідер банди та двоє інших головних викрадачів померли, перебуваючи під вартою до або безпосередньо після їх судового процесу. Хоча їхня смерть була розцінена як самогубство, розслідування все ж призвело до відставки Міністра юстиції та хвилі звільнень у прокуратурі та тюремних службах.</p> <p>Окрім провадження проти членів банди, було ще кілька спроб між 2009 та 2013 роками розслідувати подробиці викрадення та вбивства жертви. Зокрема, прокуратура в Гданську порушила кримінальну справу проти працівників поліції за зловживання владою, проти представників прокуратури через недбалість та проти деяких високопосадовців через їх бездіяльність. Двох офіцерів було звільнено у зв'язку із закінченням строку давності притягнення до кримінальної відповідальності, а інші провадження були припинені.</p> <p>У 2009 році Сейм (нижня палата парламенту) також створив парламентський слідчий комітет, який розслідував не лише дії поліції та прокуратури, а й органів публічної влади та пенітенціарної служби.</p> <p>Звітом від 2011 року було встановлено наявність помилок, фактів бездіяльності та недостатнього професіоналізму, що в кінцевому</p>

	результаті призвело до смерті потерпілого; зокрема, в цій справі такі помилки могли бути «навмисними» заради приховування слідів злочину та доказів, а отже, ймовірно, деякі з осіб співпрацювали з озброєною бандою, яка викрала потерпілого.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у матеріальному та процесуальному аспектах.

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 02.09.2019 по 06.09.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли – Київ, 2019. – Вип. 30. – 13 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн
fb.com/supremecourt.ua
t.me/supremecourtua